

вода с книгата си „Петко войвода, бранител на родопските българи до 1879 - черти от живота и подвизите му“ (Пловдив, 1885)⁴. Други негови издания са: „Непокорните села в Родопските планини“ (Търново, 1887), пътеписът „От Витоша до Родопа“ (1883), „Маронската битка в 1878 година“ (Варна, 1889) и др.

Той няма дипломи за завършено средно и висше образование, но е изключително ученолюбив. С много труд и постоянство успява в „късо време да постигне и се изравни по наука, с мнозина други дипломирани български битописци, земеописци, езиковеди, повествователи и др.“ - пише за него другият голям родоповед Васил Дечев в сборника „Родопа и Родопската област“ през 1935 г. Той непрекъснато чете и се самообразова. За това свидетелства списъкът на книгите от личната му библиотека, озаглавен „Числото на книжиците, що съставляват книжницата на Христия Попконстантинов, доставени до 1 януари 1877 година.“ От него се вижда, че той е притежавал 76 книги и учебници, което е значително за онова време и за неговата възраст. Сред тях са: „Летоструй“ (1869-1876); Землеописание Ботево; Свещена история; Описание на Татар-Парджишката кааза; Турски писмовник; Числителница; Психология; Православен катихизис; Притчи Соломонови; Всеобща история; Малък атлас и др. Те са доставяни от Устово, Райково, Пловдив, Узунджово, Цариград и Одрин.

Христо Попконстантинов печата в „Периодично списание на Българското книжовно дружество“, след това е редовен сътрудник на Сборника за народни умотворения, наука и книжнина. В тези академични издания Попконстантинов участва с около 27 публикации, съдържащи ценни документални материали. Той е един от нашите първи документалисти след Освобождението. Сътрудничи в над 12 вестници и списания. Публикува материали и в чуждестранни периодични издания.

Ерудицията и обективният изследовател е търсен сътрудник на значими периодични издания като цариградските вестници „Зорница“ и „Новини“, на столичните „Свобода“, „Независимост“, „Светлина“, „Стара планина“, „Мир“, на пловдивските „Марица“, „Изток“, „Пловдив“ и др. Също така и в списанията „Български преглед“, „Труд“, „Илюстрирана светлина“ и „Стенографски вестник“. В тях е обнародвал над 200 статии, съобщения и коментари за тогавашния български обществен и културен живот.

В периода 1880-1887 г. той вече е утвърден и изтъкнат кореспондент на всички по-големи вестници, които излизат в София, Пловдив и Цариград. Особено трайно и значително е сътрудничеството му във в. „Марица“. Първата му дописка, която е за Родопите - „Из Карлуково, Ахъчелеби (дн. с. Славейно, Смолянско), 10 ноември 1878 г.“ е поместена във в. „Марица“, I, бр.33, 17 ноември 1878 г. Тя